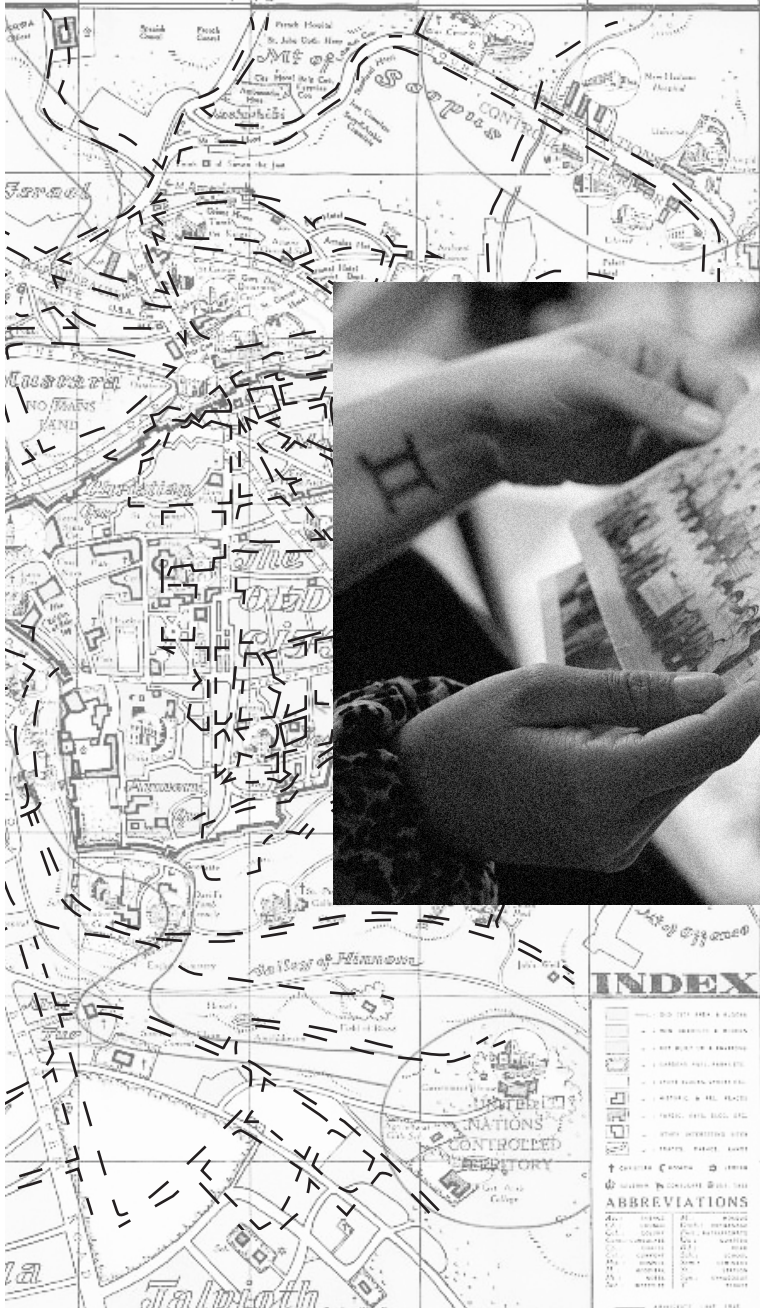

בית. ספר

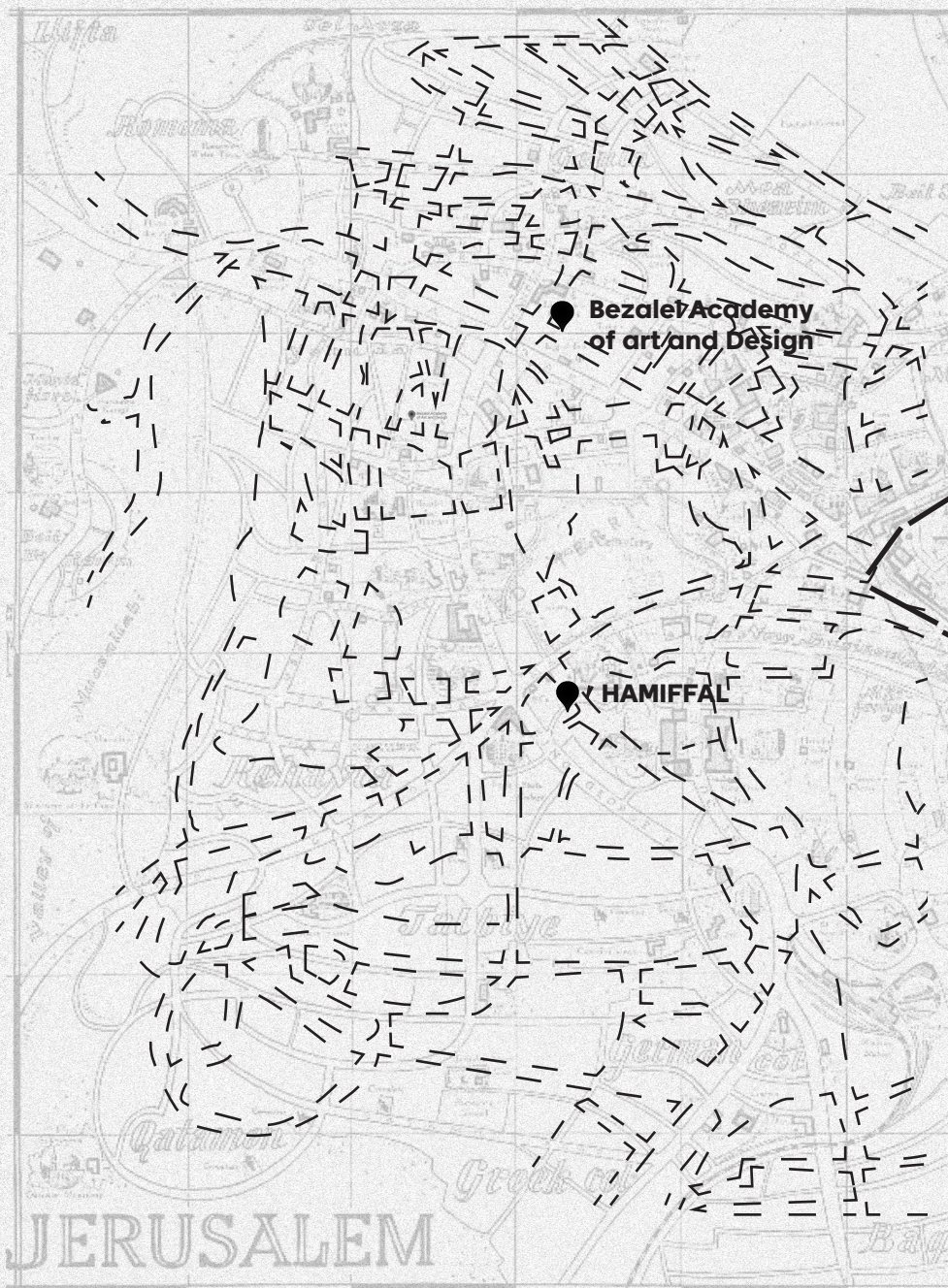

תערוכת מיצבי וידאו ברחבי המפעל

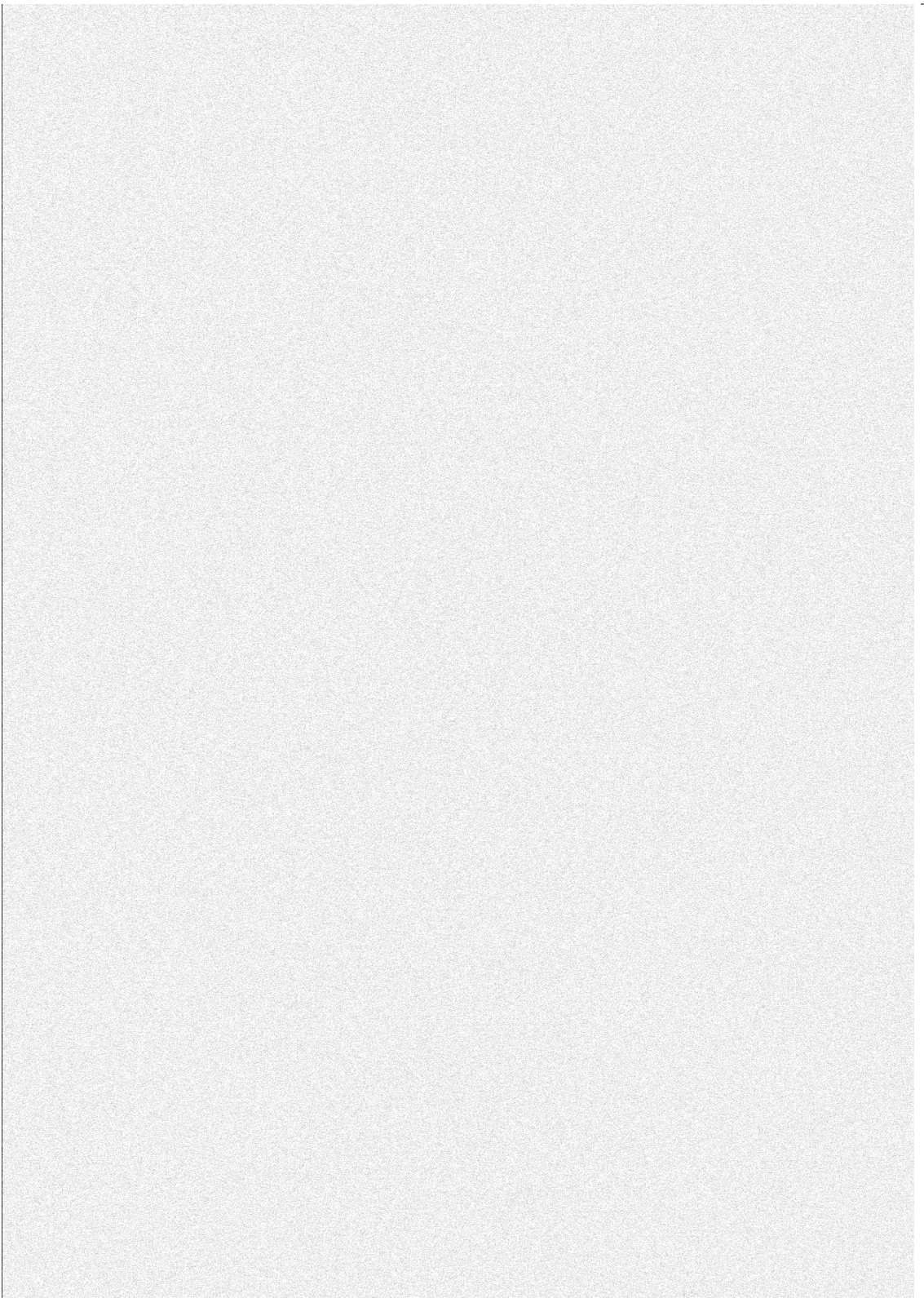
מאת סטודנטים.ות במחלקה לאמנויות המסך בבצלאל

בצלאל בתל אביב
Bezalel Academy of Arts and Design
אקדמיה לאמנות ולתכנון והתכנון
LaMantou ירושלים והקדס
המפעל HaMiffal
יולי 2024, סיון תשפ"ד

מפת ירושלים, 1900

שיעור אזרחות

בצלאל במפעל

שיעור היסטוריה

מבית מגורים למפעל תרבות

שיעור חברה

מפגש כיתת הסטודנטים מבצלאל
ובוגרי בית ספר א.ד. גורדון

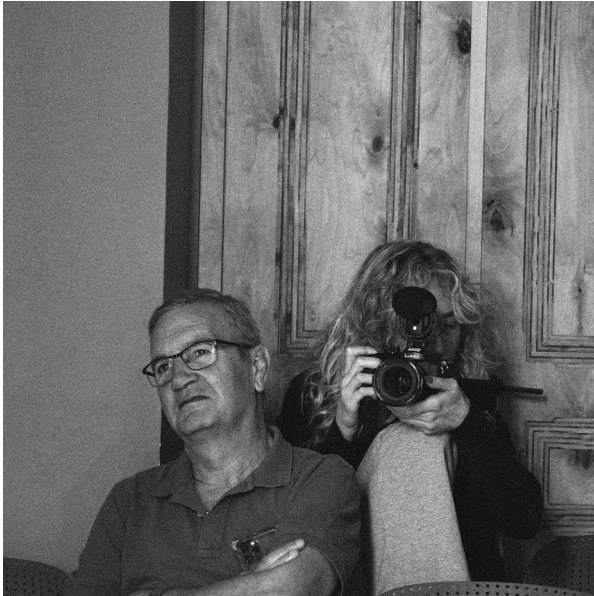
שיעור אמנות

עבודות הסטודנטים

לעיון נוסף בקטלוג
הדיגיטלי באתר בצלאל

שיעור אזרחות: בצלאל במפעל

תצלום: עדן גבאי

חוברת זו מבקשת לאסוף, לציין ולתעד את תהליך היצירה של הפרוייקט "בית. ספר" פרי שיתוף פעולה ייחודי בין האקדמיה בצלאל, בקורס וידאו ארט לשנה ב', מרצה: מאיה ז"ק, במחלקה לאמנויות המסך, לבין "המפעל" מרכז תרבות לאמנות רב תחומית ושיתופית בירושלים. הפרוייקט הגיע להשלמתו והצגת תוצריו במסגרת תערוכה חגיגית שמוצגת לקהל הרחב ברחבי "המפעל" לערב אחד בתאריך-3.7.2024.

ניגשנו להגשים את החלום בעודו נחלם: הכל קרה מהר ובאינטנסיביות ויזמנו עם הסטודנטים את "סודות מרצדים" (2023), תהליך פיתוח של יצירת מיצבי וידאו תלויי מקום המגיבים אל הבניין של "המפעל" ואל שכונת מחנה ישראל (המוגרבים) הסמוכה לקמפוס בצלאל, אל ההווה והעבר שלהם, השכבות ההיסטוריות והארכיאולוגיות, הממשיות, התרבותיות, הגלויות, הזכורות, הנעלמות והשכוחות שבהם. בתום שבועות על עבודה מאומצת הקמנו תערוכה שבה הוצגו פירותיו של התהליך בערב קסום ומרגש אחד, בו התגודדנו יחד עם הסטודנטים, אורחים. ות, מרצים. ות מבצלאל ונשיא בצלאל עדי שטרן וערכנו ביקורת עבודות עם כוס יין ביד, וכמו גחליליות המאירות את הליל ונעלמות, כך גם עבודות הוידאו התפוגגו בתום הערב ונותרו כזיכרון מהבהב בארכיאולוגיה התרבותית של "המפעל". השנה, הפנינו את מבטנו אל שכבה מסוימת

הפרוייקט צמח מתוך תרגיל סוף-השנה המסורתי בקורס שבו הסטודנטים. ות לומדים אודות "מיצבי-וידאו תלוי מקום", תחום יצירה של עבודות וידאו שאינן מיועדות לצפייה ב"קובייה הלבנה", חלל הגלריה הסטריילי, אלא דווקא מוצבות באתרים קונקרטיים ב"מציאות הממשית", כמו במרחב הציבורי, ובכך מתערבות בסביבה בה הן מוצבות, מגיבות אליה, מבקרות אותה, מאירות ומעוררות היבטים שונים במרחב הנתון - בין אם זה היבט היסטורי, פוליטי, מוסרי, מרחבי וויזואלי. עם המעבר של האקדמיה בצלאל בשנה שעברה לקמפוס החדש במרכז העיר התחדדה הכמיהה שהפרוייקטים יגיבו כעת אל הסביבה המיידית והחיה של בצלאל, אל הקשריה השונים במרחב ובזמן. נוצרה הפניה והחיבור הטבעי והמרתק אל "המפעל" ואל אביטל וכסלר אוצרת "המפעל" מתוך רצון לשתף פעולה. מיד ובהתלהבות רבה

בתולדות הבניין ההיסטורי בו שוכן המפעל, אל תקופת המוסד והיא המוסד החינוכי "בית חינוך לילדי עובדים" שקיבל בשנת 1956 את השם "א. ד. גורדון" פעל בבניין עד סוף שנות ה-70 של המאה שעברה.

נקודת המוצא לפרויקט היתה המפגש המרגש של הסטודנטים עם קבוצת בוגרים ותיקים שגדלו בשכונה ולמדו בבית-הספר עצמו.

במפגש הם יכלו להתכנס, להיזכר, להתבטא, למסור את עדותם ולהשמיע את סיפורם האישי לסטודנטים. ות, שמיצדם זכו לקבל פיסת היסטוריה חיה, ולהתנסות בראיונות ובשילוב חומרי ארכיון בתהליך היצירה.

כל זאת מתוך כוונה לצאת להרפתקה בפרויקט אמנות חברתי-קהילתי שיספק חוויה והשראה לשתי הקבוצות ולאפשר לקהל הרחב הצצה לפרק היסטורי בקורות הבית שעדיין לא זכה לתשומת לב.

הגיית הרעיון, פיתוחו, המחקר סביבו וניסוחו, דרך דיאלוג תהליכי בליווי האוצרותי והאמנותי וכלה בהבאתו לידי למימוש, בחשיפתו לציבור הרחב בחלל תצוגה ייחודי, מקצועי, ציבורי ומרכזי בירושלים ובתיעודו בכתיבה ודימוי בקטלוג זה.

פורים, 1963

ביקשנו ליצור חיבור וגשר בין כמה מישורים; בין קהילת בוגרי בית הספר של אז (כיום בני 70-60 שנים) וכיתת הסטודנטים הצעירים של היום, בין ההווה של שתי הקבוצות לבין עברם כילדים, בין ירושלים של אז לזו של היום עם התייחסות למערכות החינוך ומעמדו של הילד, בין המבט הנוסטלגי לעמדה הביקורתית, בין זיכרונות אישיים וסיפורי חיים לבין גלגולם לחומר אמנותי. השנה עלתה האפשרות להכנס תחת מטריית הקורסים המשלבים עשייה חברתית מטעם דקנאט הסטודנטים בבצלאל וליזום גם שיתוף פעולה פנים-בצללאלי עם המחלקה לתרבות חזותית וחומרית כאשר הסטודנטיות שינדל מטרמן ודפנה סלע חברו אלינו ליצירת הקטלוג, בתיעוד התהליך והכתיבה אודותיו, בעוד סטודנטית מהמחלקה לתקשורת חזותית מיכל גורביץ' הצטרפה אף היא עיצבה את חוברת הזון שיתוף פעולה נוסף, היה בהפקת הפרויקט ע"י אור מונק, במסגרת ההתמחות בלימודיו כסטודנט להפקה במכללה האקדמית ספיר ובמוסררה, בית ספר לאמנות וחברה ע"ש נגר.

מעבר להיבט החברתי-קהילתי, עבור הסטודנטים המשתתפים בפרוייקט, זוהי הזדמנות בלתי שכיחה להתנסות בתהליך יצירה מלא החל מרגע

אנחנו מודות לכל השותפים בחוויה ובעשייה של פרויקט מרתק ומעורר הזה, ראשית - לסטודנטים הנפלאים שיצרו, פעלו ונתנו מעצמם בשנה לא פשוטה זו, ולבוגרי בית ספר א. ד. גורדון שבאו, שיתפו והשתתפו בנדיבות לב. לנטע מייזלס מנהל המפעל וכל צוות המפעל, ליעל עוסיני ראש המחלקה לאמנויות המסך, לגל הרץ ראש המחלקה לתרבות חזותית וחומרית, לתמר ארמן ואסף אלקלעי מדקנאט הסטודנטים וכל השותפים בבצלאל.

מאיה ז"ק ואביטל וכסלה, אוצרות

שיעור היסטוריה: מבית מגורים למפעל תרבות

כמרחב של יצירה שיתופית יחד עם הקהל הרחב וקהילת אמנים מתחדשת. בימי ההקמה של המפעל, בעקבות היכרות של אחת מחברות "בית ריק" עם צאצא של משפחת סראפים, הגיעה לביקור בבית הגב' קלייר לורנצו, סבתו שגרה בבית ככלה צעירה בין השנים 1944-48. זאת הייתה הפעם הראשונה שקלייר נכנסה למבנה מאז שנת 1948, אז היא ומשפחתה ברחו ללבנון. ביקורה שפך אור על התקופה ועל סיפורו של המבנה, והוביל למחקר ולמציאת המידע ההיסטורי על הבית.

"המפעל" הוא מרכז תרבות רב-תחומי השוכן בבית סראפים ההיסטורי בלב מרכז העיר ירושלים. המקום מהווה בית קהילתי ומקצועי ליוצרים ויצירה עכשווית ומציע פלטפורמה השתתפותית ראשונה מסוגה בארץ, המזמינה ומאפשרת הגשמת "משאלות תרבות" מגוונות. המתחם כולל מרחבים ציבוריים פתוחים, גלריה, חללי סטודיו, מרחבי עבודה משותפים, קפה-בר, סדנאות וסלון לקהילות יוצרות. המפעל קם על ידי קולקטיב האמנים הירושלמי "בית ריק" וגם היום פועל

בית סראפים הוקם בשלהי המאה התשע עשרה בסמוך לשכונת מחנה ישראל, על ידי האחים אנטון ופסקל סראפים עבור משפחתם, שהיתה אחת המשפחות הערביות-נוצריות המיוחסות בעיר. פסקל היה במשך תקופה ארוכה מהנדס העיר ואנטון חבר מועצת ההנהלה. כאדריכלים, התכנן הקפדני שלהם נראה בכל פינה של הבית המפואר. הבניין נבנה בסגנון "בית חלל מרכזי" (דיוואן), שהיה מקובל במזרח התיכון בעיקר בקרב משפחות ערביות בעלות אמצעים.

בשתי קומות המבנה ישנו חלל מרכזי רחב שמצידיו סדורים חדרים. על פי המסמכים השונים נראה כי הבניין הוקם בשליש האחרון של המאה התשע עשרה, וכי הבית נבנה בשני שלבים, תחילה קומת הכניסה על קימרונותיה, וכעשור אחר כך נבנתה הקומה העליונה השונה בסגנונה, ושעל קירותיה ותקרתה צוירו עיטורים (כנראה של הצייר שמואל מלינק) שבחלקם חשופים לעין גם היום.

במשך השנים גרו בבניין דיירים ערבים רבים חלקם צאצאי המשפחה וחלקם שוכרים - עד לשנת 1948 אז נאלצו לברוח לארצות שונות. עם קום המדינה הפך המבנה לנכס ציבורי. על פי תיק היסטורי שנמצא בספרייה הלאומית ניתן ללמוד כי מקום המדינה התגוררו במבנה דיירים יהודים שונים, וביניהם האדריכל יוסף קלארווין, אשר תכנן בין היתר את הר הרצל ואת משכן הכנסת.

חצלום: איתמר ג'ינזבורג

בצריפים שלצד המבנה שכן משנת 1950 בית הספר הממלכתי "בית חינוך לילדי עובדים" שקיבל בשנת 1956 את השם "א. ד. גורדון". בהסכם שנערך בין דיירי הבית לבין מועצת העיר ירושלים הוסכם על פינוי הבית מדייריו הפרטיים עד סוף דצמבר 1959 לטובת העירייה, ומאותה עת שכן בבית שפונה בית הספר א.ד. גורדון עד סוף שנות השבעים. חדר האוכל שכן במבנה בו פועל כיום "מקום לשירה" והחצר כללה את כל השטח שבין המבנים. בוגרי בית הספר סיפרו במפגש עימם על תורנויות בחדר האוכל, על טקסים חגיגיים בחצר ועל משחקי כדורגל וסטנגה שנערכו בה.

משנת 1978 ועד לספטמבר 2006, פעלו בבניין שני בתי ספר לחינוך מיוחד "הטנה" בקומה השנייה, ובקומה הראשונה בית הספר "בן יהודה". בשל צרכי הילדים נוספה למבנה בשנים אלו מעלית, הרצפות כוסו בלינולאום ובחצר נבנו מתקני שעשועים מיוחדים המיועדים לכיסאות גלגלים.

מאז שנת 2006 עמד המבנה נטוש ומוזנח. בשנת 2015 לכבוד יום ירושלים עבר המבנה מבעלות המדינה לידי עיריית ירושלים והוחלט להופכו למרכז תרבות. במסגרת ייעודו החדש, כשלב ראשון לקראת שיפוץ עתידי מקיף, הוזמנה ב-2016 קבוצת "בית ריק", שפעלה קודם באופן פיראטי ליצירת אירועי אמנות במגוון חללים נטושים, כדי לבנות בו באופן רשמי היכל תרבות זמני לחודשים ספורים, מה שהחל כפעולה זמנית הפך לקבע והתווה את אופי המקום עד היום.

מבוסס על המחקר המשותף של: ד"ר אלעד ירון, שביט ירון, נטע מייזלס, יעל פרי אביטל וכסלה, תום בייקין-אוחיון, רונה צ'רניקה, יהונתן עפרת, מריק שטרן, שי פרקש, טל הרדה ועוד

שיעור חברה: מפגש בוגרי בית ספר א.ד. גורדון וכיתת הסטודנטים מבצלאל

"הפגישה עם הבוגרים הייתה חוויה מרגשת, כל תמונה שהסתכלנו עליה חשפה זיכרון אחר, כל פינה בבניין העלתה משהו מהעבר. הם דיברו על המורים בבית הספר, היחסים ביניהם כילדים, והחיים בירושלים באותה התקופה. הרגשנו איך המקום הזה מפעיל אותם."

טיול שנתי לקיבוץ תל חי, כיתות ז' - ח' 1971

"אלו היו זמנים שלא היה לנו הרבה כמו היום, אבל היינו מאושרים."
-בוגרת בית הספר היסודי א.ד. גורדון

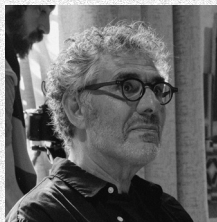
"אני זוכרת שהחצר הייתה ענקית הרבה יותר גדולה ממה שעכשיו, אבל כנראה שהיא לא גדלה בשטח אלא אנחנו אלו שגדלנו"
-בוגרת בית ספר היסודי א.ד. גורדון

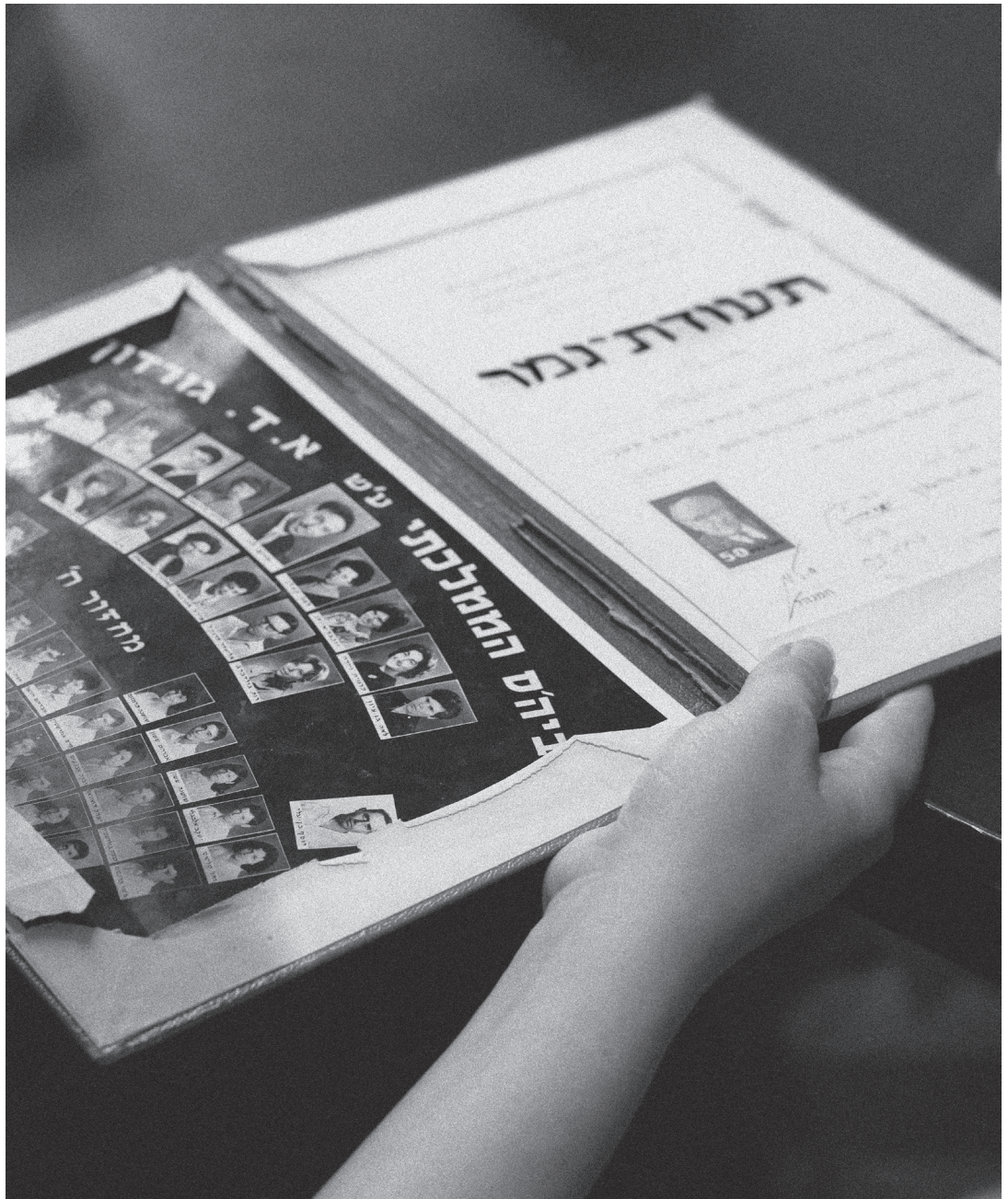

תצלום:עדן גבאי

"אני זוכר שבכל סוף שיעור הייתי רץ הכי מהר שהייתי יכול למגרש לתפוס את המגרש סטנגה"
 -בוגר בית הספר היסודי א.ד. גורדון

"במלחמת ששת הימים יצאנו כל הביתה ומילאנו שקים בחול ואני זוכרת שהלכתי עם אחותי חזרה הביתה מבית הספר בין הפגזים"
 -בוגרת בית הספר א.ד. גורדון

תצלום: ערן גבאי

שיעור אמנות: עבודות הסטודנטים

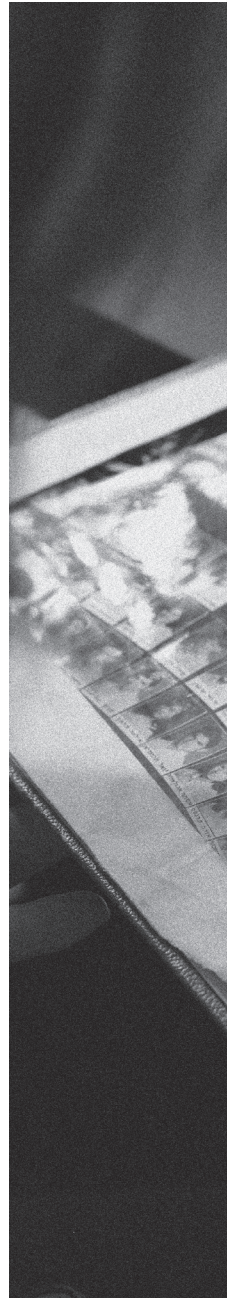
פעם היה כאן בית ספר. מוסד חינוך בו ילדים מבלים זמן כה רב מיילדותם. בו הם לומדים, לקרוא, לכתוב, לחשוב ולהרחיב דעת, ליצור קשרים חברתיים, להרגיש בולטים או דחויים, לחלום בהקיץ, להיענש. בו חווים ילדים הצלחות וכשלונות, תסכולים, שייכות וחברות. בו הם גדלים מתעצבים למבוגרים שיהיו.

המפעל כיום הוא בית זוכר, רב שכבתי, יצירת אמנות חיה ומצטברת המכילה שכבות חיים אנושיות רבות, זכרונות וכאבים.

הסטודנטים ניגשו אל הבית כאל ספר, דפדפו בין פינותיו, ניסו לגלות מה כתוב, מחוק או מקודד בו, מה ניתן ללמוד ממנו על ירושלים של פעם, על עצמם כילדים וכבוגרים בכל מקום שהם, על ילדות בכלל, על זיכרון שמשתנה במבחן הזמן ואיתו נולד פיכחון המבט.

בתערוכה זו הם מוסיפים פרק נוסף לבית ולספר ובו באמצעות תיאור בניין, ילדות וזיכרון הם מגלים למעשה את תהליך ההתבגרות של כל אחד ואחת מהם.

מאיה ז"ק ואביטל וכסלר, אוצרות

קלפים בהפסקה

יהלי קוצר

נקודת המוצא לעבודה זו היא הגעגוע והכמיהה אל המשחק והחברות התמימה בזמן ההפסקה בבית הספר ובילדות בכלל. היוצר מתבונן בחוברות הקלפים שאסף באדיקות כילד ונוכח בציפיה הדרוכה לביקור במכולת השכונתית שם יקבל מהוריו את חפיסת קלפי הסופרגול הבאה שעליהם מופיעות תמונות שחקני העונה הנערצים והנכספים. העבודה מוצבת על רצפת מסדרון במפעל, בסמוך לכיתת הלימוד ההיסטורית וכמו מבקשת, מחד, לשחזר את פעולת המשחק ולהחזירה לחיים ומאידך, בוחנת את יצר האספנות, הצבירה והאחיזה בחפץ הפיזי בדיוק מתוך הכרת הפער שנוצר אל מול אבדן האחיזה בזכרונות העבר.

כרטיס זיכרון

עדן גבאי ונועם הראל

לאחר המפגש הנוסטלגי עם בוגרי בית הספר, בחרו עדן ונועם לפרק את המבט המתרפק, כשהן מתבוננות מרחוק כבוגרות על סיטואציות בילדותן. חומרי הגלם מהם עשויה העבודה הם מתוך 'פאונד-פוטאג' של סרטון המתעד מסיבה בגן הילדים של נועם עצמה, חומרים שפונים אל הזיכרון הקולקטיבי, הכמעט גנרי, של כולנו מימי ילדותנו במכבש מערכת החינוך.

במבטן המפוקח בוחנות היוצרות כיצד נבנה הזיכרון בהתבסס על התיעוד הצילומי, כאשר החוייה הטהורה של האירוע נמחקת מן התודעה. הן מפרקות את הסיטואציה הזכורה למרכיביה השונים המופיעים בהקרנות הנפרדות הפזורות בחדר: ילדה במסיבה, קבוצת הילדים, ריקודים, שירים, ההורים המציצים ומשקיפים על המסיבה מבעד לחלונות, ההורים האוחזים מצלמות ומתעדים.

היצירה מעוררת את המתח שבין התבוננות מן הצד לבין האפשרות להתמסר ולהיטמע בחוייה. המצלמה המיושנת הניצבת על חצובה בחלל החדר, מייצגת את עמדתן של היוצרות עצמן כשמילותיהן מופיעות על צג המצלמה ומחליפות את הדימוי המצולם.

מה למעלה? מה למטה?

נוי שכטר ואריאלה הרצוג

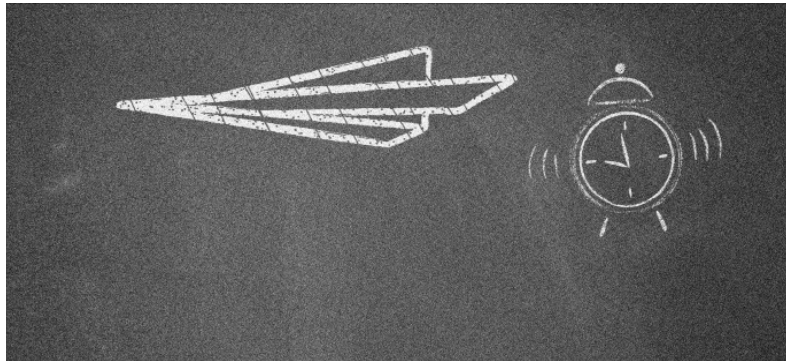

על גבי מסכים נפרדים מוצגים קטעי וידאו שונים המתמקדים בתנועת נדנדה המייצגת את עולם הילדות. עם תנועת הנדנדה, נעות היוצרות והצופים בין עבר הווה ועתיד, בין הזיכרון הרשום בגוף לבין המבט המתבונן בו.

הנדנדה מתפקדת כמעין שעון מטוטלת הקוצב את הזמן הליניארי שכאן הוא משתבר, נחתך ונערך מחדש בין המסכים באמצעות מונטאז' מרחבי.

כאדם בוגר המנסה לדוג שברי ילדות ואושה, נע המבט בין המסכים התלולים, שביניהם רווחי שניות, לאקונות זיכרון והבלחות צלולות. הפרויקט מציג את הזיכרון כתהליך דינמי ובוחן את האופן בו הזיכרון הנבנה ומתפרק תדיר מעצב את זהותנו.

ילדי מלחמה
לאה גולדין ומאירה קורן

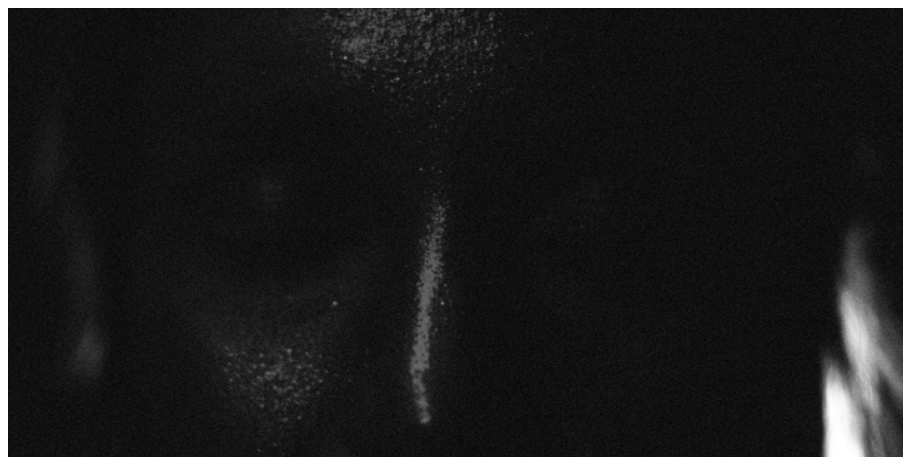
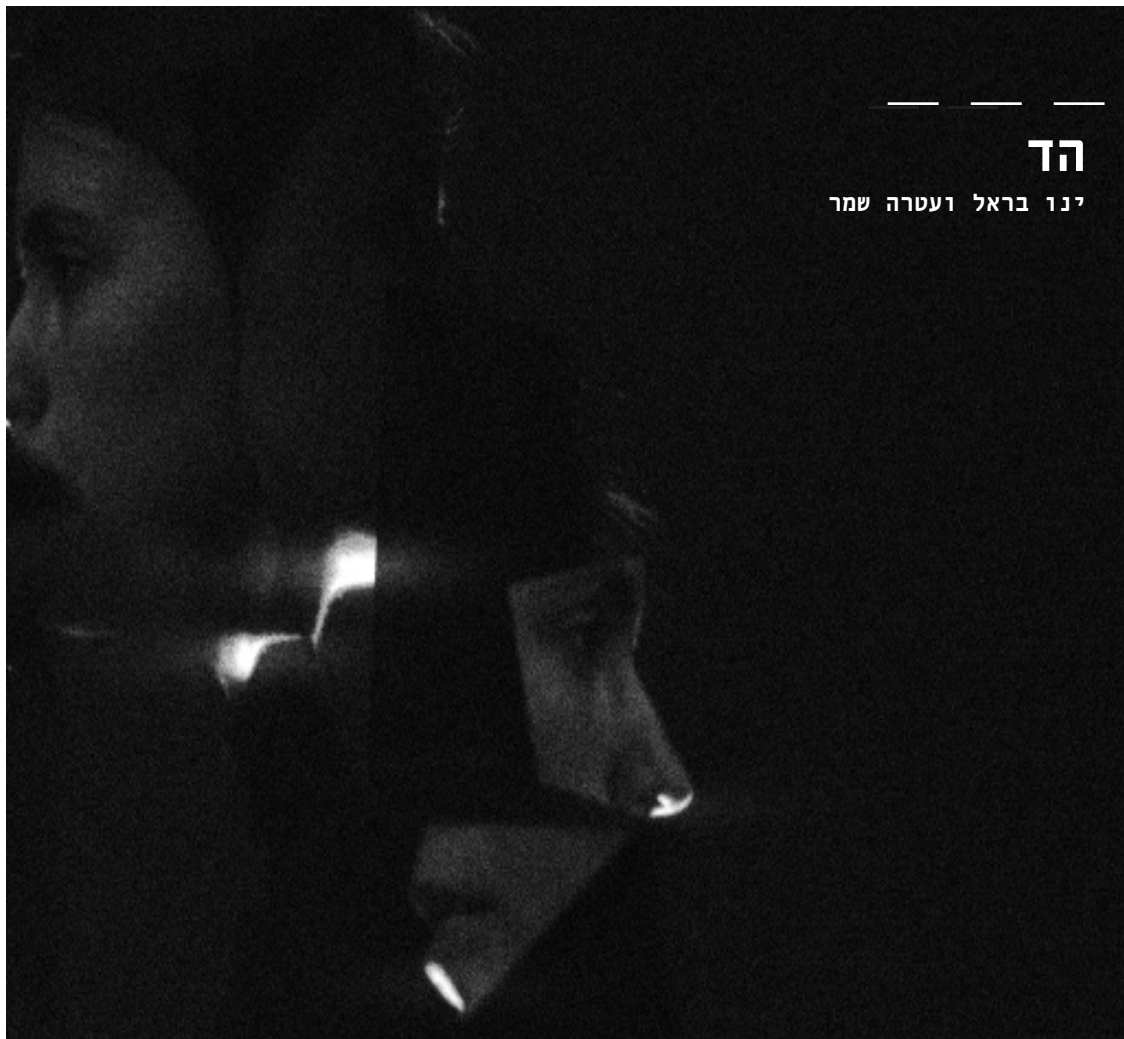

מיצב וידאו דו ערוצי שנוצר בעקבות הסיפורים שעלו במפגש עם בוגרי בית ספר א.ד. גורדון אודות ילדותם בזמן מלחמת ששת הימים. הוידאו, שמוצג בחלל ששימש בעבר ככיתה לימוד, כולל הקרנה המדמה את לוח הכיתה הירוק (אף ממוקמת במיקום המקורי של לוח הכיתה) וההתרחשות המופיעה בו מייצגת את פנים הכיתה השמורה ואת התמימות המתוקה שמגנה על הילדים מהעולם שבחוץ. לצידה וידאו שמדמה חלון שממנו נשקפת המלחמה באמצעות קטעי ארכיון שנמצאו ברשת המשקפים את עתידם כאנשים בוגרים במציאות מאתגרת. היצירה מבוססת על זכרונות של שגרה בזמן מלחמת ששת הימים ועל חווית ההזדהות של היוצרות, החוות גם הן שגרת לימודים בזמן המלחמה הנוכחית. בחלון חולפים מטוסי קרב ונשמעים צלילי יריות והפגזות בעוד מילות שירה של נעמי שמר "ירושלים של זהב" שזכה לבית חדש בזמן מלחמת ששת הימים, נכתבות בגיר לבן על הלוח המוקרן. עבודות הוידאו מוצגות במרחק מה, ומאפשרות לצופה להתבונן במקביל בפנים ובחוץ, ולמצוא חיבורים בין ההווה של אז להווה של ימינו, בדימויי מלחמה שחוצים זמנים, ובדמיון החופשי המפגיש בין ילדות אמנות ותקווה.

הד

ינו בראל ועטרה שמר

מייצב וידאו רב ערוצי המוצב
בנקודות שונות בחדר, מבקש
להתבונן ולהאזין לחלל הממשי
במפעל ובמקביל, להתרומם אל
מעבר למקומי ולמציאותי. נדמה
כי החדר והקירות מספרים סיפור
משלהם שמעלה ומציף את זכרונות
האנשים הרבים שחלפו שהו ופעלו
בחדר לאורך השנים. היוצרים בחרו
לא להסתמך ישירות על זיכרונות
הבוגרים כפי שעלו במפגש, כי אם
לדמיין את הסיפור שלא סופר אך
נחלם בהשראת המקום. הדמויות
המצולמות בוידאו מתבוננות זו בזו
ממסך אחד למשנהו במעין רב-שיח
על-זמני, נצחי, מיתי, שלוכד ומערב
את הצופה בשיחה שאין לה
התחלה וסוף.

חוצצים

אנה-מריה בזיאן ויעקב צים

בתוך הגומחות האדריכליות כלואים תלמיד ותלמידה, כביטוי לזיכרונות שנחתמו בקירות המבנה, אולי הודחקו, אך נותרו נוכחים. גופם מתחכך ובא במגע עם מישור זכוכית שקוף הנמצא מולם ונדמה כמטאפורה לקיר הרביעי של התצלום הארכיוני החוצץ בין העבר להווה. התלמידים הזעים בחוסר נוחות, הם היוצרים הלבושים במדי בית-ספר שהם שיחזרו בהתבסס על תמונות הארכיון מהשנים בהן שכן בבניין בית הספר א.ד. גורדון. הטשטוש ביצירה מרמז על הקושי לשחזר במדויק תמונת עבר כמו גם את הוזיכרון החומק מאיתנו שמיטשטש עם השנים.

בין הסיפורים השונים של בוגרי בית הספר, עלו גם זכרונות כואבים על היחס שקיבלו לעיתים כתלמידים ועל תחושת חוסר האונים מול מסגרות וכללים. האמנים מבקשים להעלות שאלות על חווית העמידה מול ממסדיות ומסגרתיות בהווה באמצעות הדהוד של סיפורים ממשיים מן העבר.

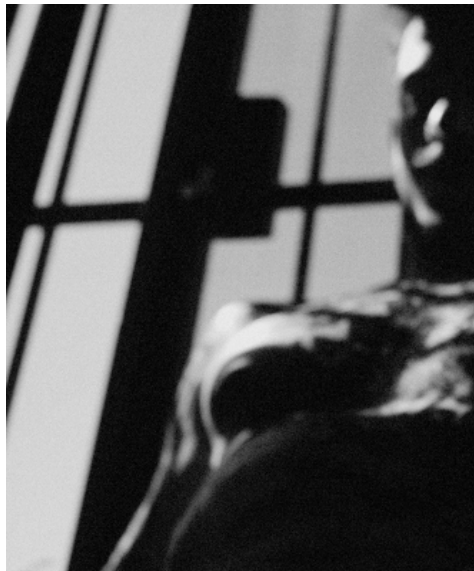
The Same River Twice

סלמא חסאן ועודאי אבו רגב

ng things he's no longer in touch with.

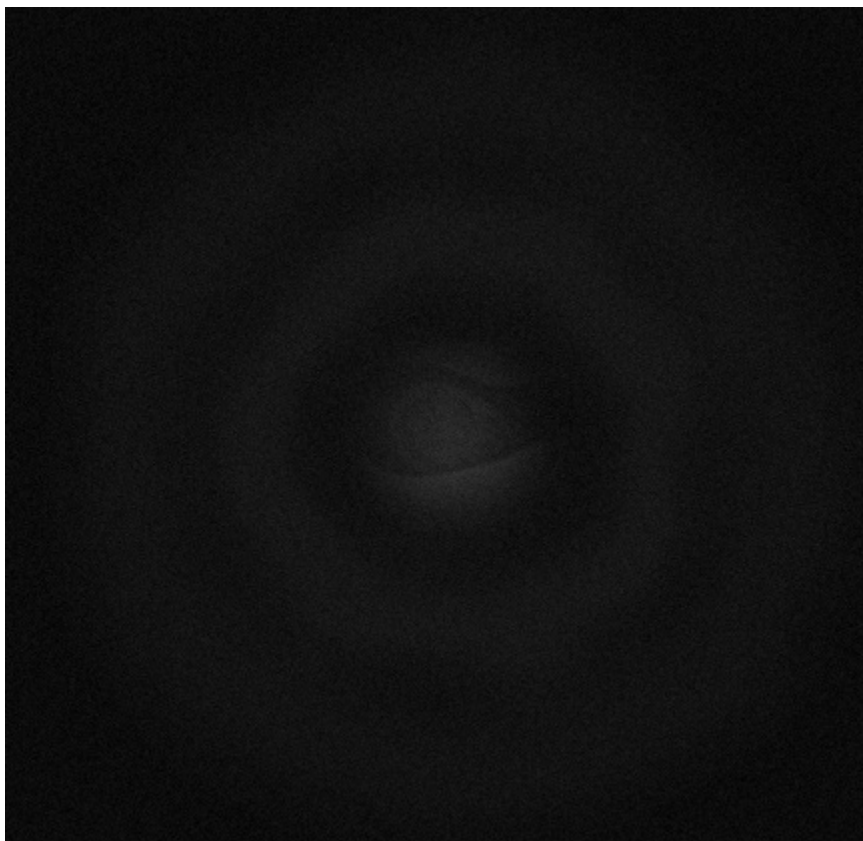
יד נשית אוחזת במכחול ומציירת כבמעין
קליגרפיה קו שחור המתפתל ומסתלסל על
פלג גופו העליון והחשוף של בחור צעיר.
היצירה מתעדת את המרחב הבינאישי
האינטימי והחושני הנבנה בין אישה לגבר,
בשיחה, במפגש ואף במהלך האקט האמנותי.
במהלך השוזר ציור-כתיבה-והיקשרות,
משיבה היוצרת את חווית הקרבה לבית
ששימש כבית מגורים למשפחה ערבית
נוצרית, הפך לבית ספר ולבסוף לבית
לאמנות.

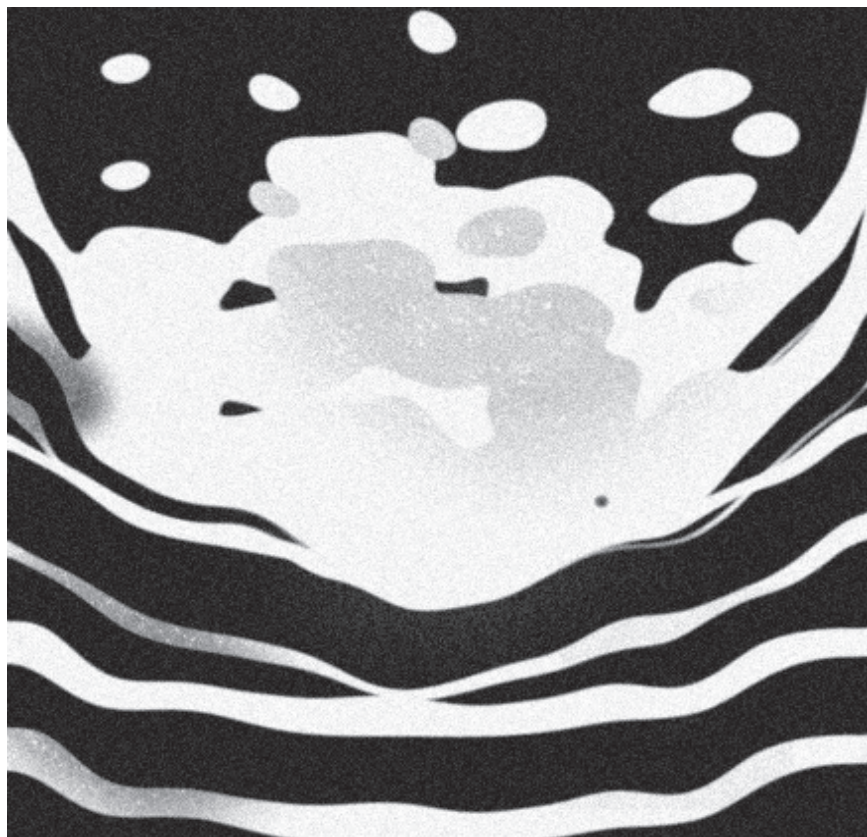

-You are feeli

אור מפציע

מאיה אייל ודור קנה

היצירה מתייחסת לחווית חוסר האונים הילדית ולענישה הפיזית של התלמידים שהיתה מקובלת בתקופות עבר, והתרחשה לעיתים גם במסגרת בית הספר ע"ש א.ד.גורדון. במיצב הוידאו, היוצרים מקריינים על גבי קיר אוסף דימויים שנעים בין חבלות וחבורות גופניות לבין קילופי הקיר ו"פצעיו", וכך מייצרים הקבלה בין הגוף החי לגוף הבניין.

תערוכה

הפרויקט נעשה במסגרת קורס וידאו ארט, המחלקה לאמנויות המסך, בצלאל
מרצה ויוזמת הפרויקט: מאיה ז"ק
אוצרות: מאיה ז"ק ואביטל וכסלר
הפקה: אור מונק, המכללה האקדמית ספיר ומוסררה, בית ספר לאמנות
וחברה ע"ש נגר

הסטודנטים. ות המציגים. ות

עודאי אבו רגב, סויבא אבן ברי, אנה-מריה בזיאן, מאיה אייל, אינו
בראל, נוי שכטר, עדן גבאי, לאה גולדין, מרים מירה דעאס, נועם הראל,
אריאלה הרצוג, סלמא חסן, יעקב צים, יהלי קוצר, מאירה קורן, דור קנה,
עטרה שמר

צוות המפעל

מנכ"ל המפעל: נטע מייזלס
אוצרת ראשית: אביטל וכסלר
מנהל טכני: אהוד לקס
מנהל סטודיו שיתופי: איתמר המרמן
מעצב גרפי: טל הרדה
מנהלת כספים: קרין כץ

קטלוג

עיצוב: מיכל גורביץ', המחלקה לתקשורת חזותית, בצלאל
עריכה וטקסט אוצרותי: אביטל וכסלר ומאיה ז"ק
ריכוז, איסוף וכתיבה: שינדל מטרמן ודפנה סלע, המחלקה לתרבות
חזותית וחומרית, בצלאל

בצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב ירושלים

נשיא בצלאל: עדי שטרן
ראש המחלקה לאמנויות המסך: יעל עוזסיני
ראש המחלקה לתרבות חזותית חומרית: גל הרץ
קורסים משלבי עשייה חברתית, דיקאנט הסטודנטים: תמר ארמן ואסף
אלקלעי
רכזת המחלקה לאמנויות המסך: תמה גזית
צוות טכני המחלקה לאמנויות המסך: שירן שפירא ועופר ידיד

עשינו את כל המאמצים על מנת לאתר את בעלי הזכויות ולפרטם בגוף החוברת.
אנו מצטערים במקרה ונפלה טעות כלשהיא או אם נשמטו שמות או פרטים, עמכם הסליחה
ונשמח לקבל את המידע על מנת לבצע תיקון בהדפסה הבאה.

ג' גורדון, 1960

